

## Хоч небагато маю років



1. Хоч не - ба - га - то ма - ю ро - ків, А - ле од - не вже зро - зу - мів,  
 2. Я дов - го - довго при - див - ляв - ся До кві - тів, що ростуть в га - ю,  
 3. Та вся при - ро - да друж - нім хо - ром, І дощ, і ти - хий ві - те - рець,



Що і мо - ря та - кі гли - бо - кі, Лі - си й по - ля та - кі ши - ро - кі,  
 До спі - ву пта - хів при - слу - хав - ся, І все збаг - ну - ти на - ма - гав - ся,  
 І кві - тів па - хо - щі в про - сто - рі, Ши - ро - ке і без - край - не мо - ре



Це все хтось муд - ро со - тво - рив.  
 Хто муд - рість ви - я - вив Сво - ю?  
 Ме - ні ска - за - ли, Хто Тво - рець!

1. Хоч небагато маю років,  
 Але одне вже зрозумів,  
 Що і моря такі глибокі,  
 Ліси й поля такі широкі, —  
 Це все хтось мудро сотворив.

2. Я довго-довго придивлявся  
 До квітів, що ростуть в гаю,  
 До співу птахів прислухався,  
 І все збагнути намагався,  
 Хто мудрість виявив свою?

3. Та вся природа дружнім хором,  
 І дощ, і тихий вітерець,  
 І квітів пахощі в просторі,  
 Широке і безкрайне море  
 Мені сказали, Хто Творець!